

ἵππους γένους ἀραβικοῦ, ἐτοίμους νὰ τὰς δεχθῶσι... ἢ ὄχι, ἐτοίμους νὰ τοὺς δεχθῶσιν αὐταὶ ἐπὶ τοῦ ὠραίου κορμοῦ των!

Δι' ἐν μόνον παραπονοῦνται ἡ φοράδες τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας καὶ θὰ γράψουν μάλιστα διακριθῆναι εἰς τὸν Αἰῶνα, καταγγέλλουσα εἰς τὸν παρὰ πλημμελειοδίκαις Εἰσαγγελέα τὴν Ἰππικὴν Ἑταιρίαν ἐπὶ προσβολῇ τῆς ὑπολήψεώς των, διότι ἔγραψεν ὅτι «ἡ ἀνάστασις θέλει γίνεαι ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄνευ ἐλαχίστης ἀμοιβῆς, κτλ.» Καὶ τί; θὰ ἔλθῃ ἡμέρα καθ' ἣν θὰ πληρόνουν αὐτὰς, ἐνῶ καὶ εἰς τὴν μεγαλειτέραν διαφθορὰν τὸ πολὺ πολὺ θὰ ἐπληρόνοντο, ἀντὶ νὰ πληρόνουν; «Ἡμεῖς δὲν μοιᾶζουμε—λέγουν ἐν τῇ πρὸς τὸν Αἰῶνα διακριθῆναι των αἱ φοράδες τοῦ νομοῦ Ἀττικῆς καὶ Βοιωτίας—σὰν μερικοίς μεγαλοσιάναις, ὄνομα καὶ μὴ χωριό, ποῦ πληροῦν ἀδρὰ τοὺς ἐπιβήτορας... ἵππους κτλ.»

Μὴ ζητεῖτε πλέον τηλεγραφήματα ἐκ τοῦ πρακτορείου Χαβὰ, ἀλλὰ διατριβὰς τοῦ κ. Τσιβανοπούλου πληροφάνειας πρὸς 30 λεπτὰ τὴν γραμμὴν.

— Διατί ἡ τορπιλλοφόρος *Τερψιχόρη* μετωνομάσθη *Μέδουσα*.

— Διότι οἱ κύριοι ἀξιοματικοὶ τοῦ ναυτικοῦ δὲν ἐννοοῦν νὰ χορεύουν... εἰς τὴν θάλασσαν.

ΛΕΒΛΕΠΙΖΤΗΣ ΧΟΡ-ΧΟΡ ΑΓΑΣ.

(Τοῦ εἰδικοῦ ἐκ Σμύρνης ἀντιποκριτοῦ μας.)

Ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε, ἐν μέσῳ κοιλωμάτων καὶ ἀμμοδῶν παρχαλίων εἰσεχώρει δειλῶς ἡ θάλασσα, ὡς ὑποτρέμουσα χεὶρ ἐραστοῦ μέσῳ τῶν ἀγνῶν κόλπων τῆς φίλης του, ἐκεῖ ὅπου ἄλλοτε τὸ κύμα, ψιθυρίζον γλυκῆς μελωδίας ἐφίλει μετὰ συνεχῶν ὑποκλίσεων τὴν γραρικὴν παροχθήαν τῆς Σμύρνης, καὶ τώρα μὲν διακρίνον τὸν κρυσταλλῶδη γαργυλὸν τοῦ βρακοφόρου ἀνατολίτου, μετ' ὀλίγον δ' ὑπείσπερον εἰς τὰς μικρὰς ἐμβάδας τῆς πεζούσης κορασιδος, παρίστα, μετὰ τῶν πέριξ μεσῶν Καρφενειῶν, τῶν μικρῶν θαλασσιῶν ἀποβαθρῶν του, καὶ τοῦ πέραν χρυσίζοντος αὐτοῦ ἡλίου, ποικίλον, ἀπλοῦν καὶ φυσικὸν ἐνταυτῷ θέαμα, ἀπλοῦται σήμερον ὀφειοειδῶς εἰς ἀπόστασιν ἀρκετὴν, στερεὰ καὶ ἐπιβλητικὴ ἡ **προκυμαία**, μὲ τὰς μεγαλοπρεπεῖς τῆς οἰκοδομῆς, τὰ πυκνὰ καρφενεῖα καὶ τὰ θερινὰ θέατρά της.

Εἰς ἐν τῶν θεάτρων τούτων, ἐπρόκειτο τὸ πρῶτον νὰ ἀναβιβασθῇ ἐπὶ σκηνῆς ὁ *Λεβλεπιτζῆς χορχὸρ Ἀγας*.

Ἦτο γλυκεῖα προχθὲς ἡ ἐσπέρα, καὶ ἡ Σελήνη φαεινὴ, ἀπαστράπτουσα ὡς βλέμμα μελανοφάλλου ἀνατολίτιδος, ἐχρυσίζε τὴν ἡρεμοῦσαν παρχαλίαν καὶ ἐφίλει μὲ τὰς ἀκτίνεις τῆς τοῦ κύμα, ὅπερ ἤρχετο σιγὰ ν' ἀποπνεύσῃ ἐπὶ τῶν λεῖων τῆς προκυμαίας πετρῶν.

Δὲν θὰ σὰς ὠμίλουν περὶ σελήνης, ἂν μὴ ἅμα τῇ εἰσόδῳ μου ἐν τῷ θεάτρῳ **Ἑλδοράδο**, ἐβλεπον αὐτὴν ὀλοσρόγυλον, φαεινὴν καὶ συμπαθεῖ νὰ προβάλλῃ ἀκριβῶς ἄνω

τῆς ὑψομένης κορυφῆς τῆς σκηνῆς καὶ νὰ μοι ὑπενθυμίσῃ *un point sur un i*, καὶ Musset, καὶ Ναμουρά καὶ Χασάν... τὸν ὅποτον, καθ' ὅλως παραδοξὸν σύμπτωσιν βλέπω ἐκεῖ, ἐπὶ τῆς σκηνῆς, ἐνώπιόν μου, κρατοῦντα ἡδυπαθῶς τὰς χεῖρας εὐτραפוῦς χανουμίσσης, καὶ γλυκοφιλοῦντα αὐτάς. Διότι πρέπει νὰ γνωρίζετε ὅτι πρόκειται περὶ πλουσίου τινὸς Χασάν ἀφραπάσκοντος τὴν ὠραίαν θυγατέρα ὀθωμανοῦ Λεπλεβιτζῆ, (Τούρκου στραγαλδζῆ) ὅστις φοβεῖται, φοβεῖται ὁ δυστυχὴς τρομερὰ νὰ δώσῃ τὴν ὠραίαν κόρην του εἰς χρυσοκάνθαρον ἄγνωστον. Παρκαλεῖται, προτρέπεται, ἀπειλεῖται, δέρεται, παρκαλεῖ, προτρέπει, ἀπειλεῖ, δέρνει, ἀλλ' ἐπὶ τέλους ἀνγκάζεται νὰ δώσῃ τὴν ζητούμενην συγκατάθεσίν του διὰ μόνον τὸ ἥμισυ τῆς κόρης, παραπέμπων τοὺς ζητοῦντας διὰ τὸ ἕτερον ἥμισυ τῆς εἰς τὴν ὀρίζουσαν αὐτὸ γυναῖκά του. Τώρα, ἐν τῷ ὑπ' ὑπ' ἄλλην ἐποψίν, ἥμισυ τῆς —ὁ Χασάν— ἡ χάριστήθη μὲ τὸ παραχωρηθὲν ἥμισυ τῆς, ἡ ἐζήτησε τὸ ὀλόκληρόν της, τοῦτο ἀφίεται εἰς τὴν διαθέσιν μας νὰ τὸ λάβωμεν ὅπως θέλωμεν.

Αὕτῃ ἡ ὑπόθεσις τοῦ μελοδράματος, ἥτις, παρὰ ξένος ἴσως καὶ ἀπλῆ, ἔχει ὅμως τοῦτο τὸ προτέρημα, ὅτι εἶναι εἰλημμένη ἐκ τῶν γνησιῶν ἡθῶν τῶν ὀθωμανῶν, καὶ παριστᾷ χαρακτῆρας ὑπαρκτοῦς καὶ καθαροῦ ἀνατολικούς. Δὲν ἀπαντᾷ ἐν αὐτῇ ἐσθῆτας, καὶ φανεράν ἐλευθεριότητα, καὶ αἰθούσας ἀνοικτὰς καὶ πλήρεις θαμνῶν, ἀλλὰ θαλάμους σιγηλοῦς καὶ ἀποπνεύοντας μῦρα, κρυπτόν, ἀλλὰ μεστὸν ἡδυπαθείας φιλημάτων, βλέμμα καλυμμένον, ἀλλὰ πλήρες πυρὸς καὶ ἡδονῆς, καὶ ἀπαντᾷ κάλλη ἀφρόπλαστα καὶ ὀδασίαν πυρὸς σουσαν, χανουμίσαν ὅλως λύσαν καὶ ἀγάπην.

Ὁ χορὸς ἀποτελεῖται ἐκ Γενιτζάρων, ἀγροίκων, ἀπλῶν, ὡς ἦσαν ἄλλοτε οὗτοι. Ἴσως οἱ ἐρασταὶ εὐρωπαϊζοῦσι ὀλίγον πλείοτερον. Ὁ Λεμπλεπιτζῆς ὅμως εἶναι τύπος καθαροῦ πρωτότυπος καὶ ἀνατολικός. Εἶναι γέρον ἡλιοκαῆς, ρυτιδωμένος, φέρων ἐρυθρὸν ὑπενδύτην συμμαζευόμενον περὶ τὴν ὀφρὺν δι' ἐρυθρὰς καὶ ρυπαρὰς ζώνης, καὶ ἀνοικτὸν καθ' ὅλον τὸ μήκος τοῦ στήθους, ἐνθα ἀναφαίνονται πυκναὶ πυκναὶ καὶ συμπεπλεγμέναι εἰς βοστρούχους αἱ φαιαὶ τῶν τρίχες. Ἡ ἀναξυρίς του εἶναι κοντὴ, κατεργημένη μέχρι γόνατος καὶ ἀφίνουσα γυμνὴν τὴν μυῶδη κνήμην του· εἶναι ἄνθρωπος τῶν περιωρισμένων ἰδεῶν τοῦ τοῦ ποῦ, ἐπαναστρέφων τὴν εὐρωπαϊκὴν καθέκλαν, ὅπως καθήσῃ, καὶ θαυμάζων ὡς πρὸ θαύματος, εἰς τὸ ἐλάχιστον βῆμα τοῦ νεωτερισμοῦ.

Ἀλλὰ καὶ αὕτῃ ἀκόμη ἡ μουσικὴ ἔχει ἀνατολικὴν πρωτοτυπίαν, ἂν καὶ φαίνεται ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ δανειζομένη τοῦ ἥχους τῆς ἐκ τῆς ἡχοῦς Εὐρωπαϊκῶν μεμακρυσμένων μελωδιῶν καὶ πολλὰ τοῦ ἀποπνεύει τὴν μεθυστικὴν, ἂν καὶ ὀλίγον μονότονον ἀρμονίαν τῆς Ἀσιατικῆς μελωδίας, ἥτις τόσον εὐχαρίστως κηλοῖ εἰς τὰ ὦτα τοῦ εἰθισμένου Ἀνατολίτου. Ἴσως φαίνεται ὀλίγον τραχεῖα καὶ ξηρὰ εἰς τοὺς φαντατικούς ἐραστὰς τῆς μουσικῆς τοῦ Βέρδη, τοῦ Βελλίνι ἢ τοῦ Ὀφελμπαχ ἢ μελωδία αὐτῇ, τὴν ὁποῖαν εἰς τὸ μελοδράμα τοῦτο ἐκπροσωπεῖ πρὸ πάντων ὁ χορὸς, ἀλλ' ἐν τῇ ἀκοῇ τοῦ ἀνατολίτου ἀποτυπῶνται εὐπρόσδεκτος, τοσοῦτ' ἄλλο, ἀφ' οὗ δὲν κατωρθώσαμεν ἡμεῖς ἀκόμη νὰ σχηματίσωμεν μελοδράμα, ἔστω καὶ ἂν ἦτο ὡς ὁ «Λεβλεπιτζῆς Χορχὸρ-Ἀγας».

Λεβλεπιτζῆς.